

บันทึก

เรื่อง ระเบียบการปกครองผู้รับบำนาญและการเบิกจ่ายบำนาญ

คณะกรรมการกฤษฎีกาได้รับเรื่องระเบียบการปกครองผู้รับบำนาญและการเบิกจ่ายบำนาญไว้เพื่อให้พิจารณาเสนอความเห็นแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ในเรื่องที่พิจารณาอยู่นี้ มีระเบียบการแยกออกได้เป็นสองจำพวกต่างกัน คือ

ก) การเบิกจ่ายบำนาญ ในประเทศต่าง ๆ มีระเบียบการบางอย่างกำหนดไว้ (เช่น ต้องยื่นเอกสาร แบบ ลายมือชื่อ ฯลฯ) เพื่อให้เป็นหลักฐานแน่นอนว่าบุคคลผู้ประสงค์จะรับเงินเป็นผู้ชอบที่จะได้รับเงินนั้นหรือไม่ ตามนัยนี้ระเบียบการของกระทรวงการคลังที่ปฏิบัติอยู่ดูก็เป็นผลดี และลงรอยกันกับวิธีดำเนินการของต่างประเทศที่ใช้กันอยู่

ข) การปกครองผู้รับบำนาญนั้น เป็นเรื่องอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ความจริงนโยบายที่กระทรวงกลาโหมเสนอมานั้นเท่ากับเป็นการสอดส่องและควบคุมความประพฤติส่วนตัวและไม่ใช้ส่วนตัวของผู้รับบำนาญ

ความในข้อ (ก) ไม่มีปัญหาอย่างใดเลย

ส่วนความในข้อ (ข) นั้น ความจริงไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวกับการเงิน แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับนโยบาย ซึ่งรัฐบาลจะต้องชี้ขาด

สำหรับข้อ (ข) คณะกรรมการกฤษฎีกาใครจะให้ระลึกว่าข้อความทำนองนี้หาได้มีอยู่ในกฎหมายอังกฤษหรือฝรั่งเศสไม่ เพื่อที่จะให้บริบูรณ์เห็นควรเสนอให้ทราบต่อไปด้วยว่าในประเทศอังกฤษหรือฝรั่งเศสนั้น โดยปกติบำนาญเป็นส่วนหนึ่งของเงินเดือนของข้าราชการที่ได้หักไว้เป็นคราวๆ เพื่อจัดสรรไว้เป็นเงินบำนาญ เพราะฉะนั้นข้าราชการที่ถูกปลดแล้วจึงมีสิทธิที่จะได้รับบำนาญของตนซึ่งรัฐบาลจะเลิกล้างเสียมิได้ เว้นแต่ในบางกรณีที่ถูกกฎหมายระบุไว้ (เป็นต้น เช่น ผู้รับบำนาญถูกศาลพิพากษาลงโทษอย่างหนัก หรือสิ้นสัญชาติฝรั่งเศสในกรณีที่รับบำนาญทหาร) ข้อนี้พระราชบัญญัติบำนาญของไทยก็ได้บัญญัติไว้เหมือนกัน (ดูพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๗๑ มาตรา ๑๙) แต่โดยเหตุที่ไม่มีการกันส่วนไว้เป็นคราวๆ ในระหว่างที่รับราชการอยู่ จึงไม่เป็นการแน่นอนพอ ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยพูดไว้หลายครั้งแล้วว่าบำนาญนั้นจะถือว่าเป็นสิทธิหรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความกรุณา

ระเบียบการที่เสนอมานั้นย่อมเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดข้อบังคับอย่างรุนแรงต่อผู้รับบำนาญ และต่อเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ใช้ระเบียบการนั้นๆ ด้วย การที่จะรู้วาระระเบียบการนี้สมควรหรือไม่นั้น ก็เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับนโยบายอีกเหมือนกัน กรณีจะเป็นเช่นไรก็ตาม เป็นการสมควรที่จะให้คงไว้สำหรับบทบัญญัติซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนเท่านั้นและหลีกเลี่ยง ซึ่งวิธีการอันอาจจะถือได้ว่าเป็นการรบกวนโดยไร้ประโยชน์ (เช่น เมื่อผู้รับบำนาญออกจากที่อยู่ไปต่างจังหวัด เป็นเวลา ๑๕ วัน หรือเกินกว่านั้น โดยมิได้เปลี่ยนถิ่น

ที่อยู่ประจำของตน ดังนี้ เป็นต้น เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิในอันจะไปไหนมาไหนอย่างอิสระเพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างเหลือเกิน)

(ลงนาม) อาร์.กียอง

วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ.๒๔๗๗